

Ramon Solsona *per parlar de* Allò que va passar a Cardós

L'AUTOR:

Ramon Solsona Sancho neix a Barcelona el 7 de febrer de 1950, es llicencia en Filologia Romànica Hispànica a la Universitat de Barcelona i exerceix durant més de vint anys de professor de secundària.

La seva carrera literària comença molt vinculada al periodisme, l'any 1987, quan col·labora, amb poesies de caire satíric, al suplement dominical del diari *Avui* sota el pseudònim de "Lo Gaiter del Besòs", i al mateix temps escriu articles pel desaparegut *Diari de Barcelona*. De fet, el primer llibre que publica és un recull de les seves poesies satíriques, amb el títol *Sach de gemecs* (1989).

Debuta com a novel·lista amb *Figures de calidoscopi* (1989), on sobresurten ja dues constants en la seva obra, com són la gran varietat de registres lingüístics i la riquesa de recursos formals. El següent llibre publicat és un recull de narrativa breu, *Llibreta de vacances* (1991). Dos anys més tard torna al gènere novel·lesc amb *Les hores detingudes* (1993), on tracta el buit amorós i el dolor d'una mort inesperada. Amb aquesta novel·la, guardonada amb els premis Prudenci Bertrana, Crítica Serra d'Or i Lletra d'Or de l'any 1994, es consolida definitivament, als ulls de la crítica, com un dels novel·listes més interessants del moment en llengua catalana.

Més endavant entra a col·laborar al diari *Avui*, i ben aviat els seus articles aconsegueixen un gran seguiment. L'any 1994 el mateix diari li atorga el premi Avui d'articles periodístics, i l'èxit com a articulista l'empeny a publicar-los en forma de recull, amb els títols *Reflexions de sala i alcova* (1995), *Ull de bou* (1995) i *Ull de vaca* (1995). A més d'escriure articles, novel·la, poesia i narrativa breu, ha estat coguionista de les telesèries *Agència de viatges* (1993) i *Estació d'enllaç* (1996), i del programa d'entreteniment *Dos és massa* (1996), espais emesos per TV3.

Per aquesta època, apareixen traduccions al castellà, el francès i el romanès, tant de les seves novel·les com dels reculls de narrativa. La següent novel·la, *DG* (1998), escrita amb el to sarcàstic que fins llavors només utilitzava pels seus versos i en alguns dels seus articles, és una crítica disbaratada i àcida dels nostres dies. Un any després apareix *No tornarem mai més* (1999), on descriu, a través de la història de dos nois que fan el servei militar, el salt de la joventut a l'edat adulta. El 2004 publica la novel·la *Línia blava*, ambientada al metro de Barcelona, i el 2006 un recull amb cinquanta relats titulat *Cementiri de butxaca*.

Des de la dècada dels noranta ha treballat regularment en diferents mitjans de comunicació tant escrits com radiofònics.

Amb tot, ell mateix diu "Tot i que he tocat diversos gèneres, em sento bàsicament novel·lista. La novel·la permet expressar una visió del món, permet manipular la realitat i projectar el món interior de l'escriptor. No sé si cap d'aquestes tres coses es fa conscientment, perquè el procés de creació és complex. És un aiguabarreig de passió, d'obsessions, d'intuïcions i de dubtes, una dansa de fantasmes en la qual els lectors hi són i no hi són; és com la companyia que assaja amb el teatre buit. El novel·lista s'inventa històries i les explica com si tot fos veritat. Explota la fe del lector sabent que no és il·limitada: al lector se'l pot enganyar fins on ell vol ser enganyat, però no se l'ha de desenganyar mai. Per això, per fer-se creure, el novel·lista viu amb una antena desplegada a les històries que descabdella la vida i tafaneja pel dedins de les persones.

Potser, en el fons, la novel·la em permet explicar-me el món a mi mateix, articular la perplexitat de l'existència fent veure que és als altres a qui ho explico."

L'any 2010 apareix una nova novel·la de *L'home de la maleta*, on el seu protagonista, un músic d'orquestra de ball retirat carregat d'ironia, reflexiona sobre les relacions familiars i sobre un present que canvia amb rapidesa i que li causa perplexitat. Aquesta novel·la, molt treballada pel que fa a la llengua, és guardonada amb el premi Sant Jordi del mateix any.

El 2013 **Ramon Solsona** recupera el pseudònim Lo Gaiter del Besós, el seu àlies satíric, amb la publicació del recull de poemes *Botifarra de pagès! Versos per tocar el dos*.

A mitjan 2016 publica la seva darrera novel·la, *Allò que va passar a Cardós*.

Font: http://www.escriptors.cat/autors/solsonar/pagina.php?id_sec=2548

L'OBRA

Un guàrdia civil és assassinat a la vall de Cardós una nit de neu del 1965. Les causes i les conseqüències del crim travessen un territori sacsejat per les obres d'un gran complex hidroelèctric. Milers de treballadors excaven quilòmetres de galeries subterrànies, pous verticals i centrals invisibles des de l'exterior. La vida dels habitants de la vall es transforma. S'hi respiren aires nous, la guerra queda lluny, arriben la televisió, el sis-cents, el turisme, el twist i el biquini.

Com buscadors d'or, una corrua de persones acut a Cardós a la recerca d'una feina. S'allotgen en campaments i pobles, des del pla fins als llacs més alts, i les seves històries d'emigració i desarrelament, d'amor i de lluita s'encreuen les unes amb les altres. Hi ha conflictes de convivència, prosperitat econòmica, accidents de treball, corrupteles i el rerefons permanent de la dictadura. Un assassinat ho lliga tot.

PER SABER-NE MÉS

[Crítica de Joan Josep Isern publicada a Vilaweb](#)

[20 Minuts amb Ramon Solsona \(Entrevista a TV·\)](#)

[Entrevista radiofònica a Ràdio Montblanc \(20 minuts\)](#)

